

YAZILIMCI ÇOBAN

Mustafa Berke ŞİMŞEKLER

Çok kısa zaman önce, “Gülüşlerde Saklı Yaz” bitince şimdi de Eylül Projesi gelir, Ardahan’ın yemyeşil arazisi üstüne dikilen taş evlerin arasında, bilimin ışığını yaymak için gittik köy çocuklarının arasına.

Dağlar ardından süzülen bilim otobüsü ve ardına aldığı güneş ışığı, çocuklara ışık saçmak için 18 saat aralıksız yol alıyordu. Bu kez hedef, Posof’tan başlıyordu.

Yaş almış köy halkının tecrübeleri arasında pişen genç çocuklar zaten dijital dünyaya adım atmışlar, dedelerinin “korkut” hikayelerinin yerini almış kodlar, satırlar, algoritmalar ve bilgisayarlar.

Köy arasında bulabildiği internet imkânı bile çok zor olmasına rağmen pes etmek bilmeyen “Yazılımcı Çobanlar”. Her biridir, taşlık evlerindeki her bir çivi gibi.

Sökülse dahi ümitsizliğe kapılır mı bu güzel insanlar?

Sanki kod satırları gibi,

Her biri birer çözüm, sorunun aslı aslında saklı.

Filizlenen her umut ise bir çözüm, dijital dünyanın ardına saklı.

Her daim Erden Eruç gibi pes etmeyen,
Aziz Sancar gibi ardında birçok bilgi saklı.
Onlar, taş evlerin ardına saklı birer yıldız.
Karanlık gökyüzünde parlayan saklı,
Bize yıldızları anımsatan umut
kıvılcımları.
Ne zorluğun karşısında yılan, en sert
toprağın karşısında duran,
Bilimin ışığında yol alacak çocuklar onlar.

Bazen gözleri sulu boya kıvamı makyaj.

Geleceğin kapıları senin tomurcuk ellerinde, tıkırtı sesiyle açılacak o kapı. Hiçbir zaman dünyaya küsme, uzak diyarlardan gelen sessiz fısıltıları dinle. Merak etme, tekrar uyanacaksın. Yolun daha başında olmana rağmen sonunda asla yalnız olmayacaksın. Yılmadan ilerleyip sen de istediğin yolda olacaksın. Kendi masallarını yazıp o masallarda oynayacak, küçük prensi büyük sahnelerde oynayacaksın. İstemez misin, kendine bir merdiven örüp uzaya kadar çıkmaz mısın?

Rengarenk bataklıkların çevresinde, kaçarken batışların arasında, adı geçen

geçmeyen yazılımcı çobanlar. Asla parçalanmayacak umutlar, seni böyle görseler. ..

Onlar da çok sevinirler. Kendini en çok seven, kendini en çok sevdendir. Kalpleri kırmızıdan da daha temiz, sevgi buharında pişer bu bütün güzel çocuklar.

Bir roman gibi, koşan bir adam, bir sonraki sayfaya bile geçmeden, nefes bile almadan aynı hızda koşan. Asla durmayan ve yıldızların altında yıldızdan daha parlak gözleri ile romanı parıldatan.

Destekler ile yükseliyorduk gökyüzüne,
Ama aslında kök salıyorduk yerden,
Parlıyorduk uzaktan görünse de,
Ama aslında yıldızların yerini alıyorduk.
Üşüyorduk uzaktan bakınca da,
Ama aslında sıcacıktık bilim ışığı altında.
Süzülüyorduk bulutların üstünde,
Ama aslında daha da derinlere iniyorduk,
Çocuklara etkinlik yaptığım her anda,
Büyüyordum onların gözünde,
Ama aslında onları hayranlıkla takip ediyordum.
Veda vakti geldi,
Dönüyorduk zamanın içinde,
Ama aslında ilerliyorduk sessizce,
Çocuklar üzülürdü gidiyoruz diye,
Ama aslında bekliyorduk onları,
Bir sonraki “Gölüş” onların diye.

Çünkü hayaller sınır tanımaz, gülüşleriyle ekranı olmayan bilgisayarı bile aydınlatacak yazılımcı çobanları tanıdım ben bu projede.

Onlar, zorluklara inat, yılmadan ilerleyen,
Her kod satırında geleceği yazan genç yüreklerdi. Berke abileri olarak her zaman yanlarında olacağım,
Ve biliyorum ki, her vedada yeni bir başlangıç gizlidir,
Her “gülüş”te, daha parlak yarınların müjdesi saklıdır.

Gülüşler, ardından yaprakları dizgine getiren bir sonbahardır.

Mustafa Berke ŞİMŞEKLER
BÖTE-3